

Існують причини негативної реакції на психофізичні вправи залежно від окремого курсанта, а саме: відсутність мети занять; недостатній запас знань, навичок, умінь; незрілість особи; низький рівень свідомості.

Для викладачів фізичного виховання – це неправильний вибір видів спорту, дозувань, методів, стосунків, форм організації, відсутність належної майстерності, психолого-педагогічних знань, підходів та ін.

Отже, одним із головних напрямків удосконалення фізичної підготовки курсантів є формування нових підходів з використанням засобів, сучасних видів спорту для розвитку необхідних психофізичних якостей у тих видах спорту, якими бажають займатися курсанти.

Для побудови ефективної системи підготовки необхідно використовувати популярні серед курсантів модні види спорту, крім того, раціональна система вищої школи повинна враховувати інтереси і при виборі засобів ППФП. Цій ідеї відповідає філософія гуманізму, яка є системою світогляду і визнає цінність людини як особистості. Гуманістичне світосприйняття передбачає повагу до особистості, сприяння самоактуалізації і самореалізації, самовдосконалення.

Тому, незважаючи на чисельні дослідження вітчизняних і зарубіжних авторів, актуальною є проблема пошуку ефективних шляхів покращення стану здоров'я курсантів різних спеціальностей, рівня їх фізичної підготовленості за рахунок упровадження спортивно-орієнтованих технологій фізичного виховання, які б сприяли розвитку позитивної мотивації до занять фізичною культурою і спортом, формували основи самостійної фізкультурно-спортивної діяльності як у системі освіти так і у вільний від навчання час.

Список бібліографічних посилань

1. Мазурчук О. Т., Амброзяк О. В. Сучасний стан. Проблеми та перспективи розвитку сфери фізичної культури і спорту на Волині. *Молодіжний науковий вісник. Фізичне виховання і спорт*. 2007. № 3. С. 23–27.

2. Третьяков М. О., Леонова В. А. Професійноприкладна фізична підготовка студентів педагогічних вузів до роботи в загальноосвітній школі // *Фізична культура, спорт та здоров'я нації – нова епоха, нова генерація : матеріали міжнар. наук.- практ. конф.* Вінниця, 1996. С. 254–255.

Отримано 20.04.2020

УДК 342.9

СТРАШКО О. П.,

курсант 2 курсу факультету економіко-правової безпеки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Москалець А. П.,

викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

У роботі розглядаються питання щодо окремих правових аспектів застосування вогнепальної зброї поліцейськими Національної поліції України та співвідношення з практикою інших держав.

Ключові слова: професійний відбір, професійна придатність, психологічний відбір, служба в поліції.

Застосування вогнепальної зброї поліцейськими, навіть у наш неспокійний час, створює великий резонанс у суспільстві. Суспільство розколюється на два табори: прибічників та супротивників поліцейських, що відкривали вогонь на ураження. Діючим законом України «Про національну поліцію» у статті 46 регламентується застосування зброї

доволі чітко. Ситуації описані у цій статті - перелік обставин коли зброя може бути застосована. Натомість прокуратура буде з'ясовувати, чи були прийняті всі можливі заходи поліцейським перед тим, як застосовувати зброю.

Сучасна практика зводиться до того, що українська поліція застосовує зброю доволі неохоче: навіть будучи де-юре правим, співробітник поліції ризикує бути визнаним винним у незаконному застосуванні. До цього зводиться громадська думка. У результаті поліцейські часто поступаються гарантіям безпеки, побоюючись наслідків.

Метою нашого дослідження є висвітлення проблем у правовому аспекті застосування зброї, співвідношення з закордонною практикою, та окреслення шляхів їх вирішення.

Науковий та дослідницький пошук в даному напрямку неодноразово здійснювався громадськими діячами, вченими-правниками, експертами-практиками та іншими. При цьому слід відзначити праці Г. Новицького, В. Осадчого, А. Чернова, А. Аленіна, Ю. Грошевого, І. Богатирьова, О. Ларіна та інших. Однак сучасні умови які «диктує» вулиця вимагають нововведень у цій сфері.

З 2018 року, згідно звіту Державного Бюро Розслідувань, здійснюється 442 провадження за ознаками перевищення влади співробітниками правоохоронного органу, що супроводжувалися насильством. Але натомість кількість випадків застосування вогнепальної зброї, і тим паче, кількість загиблих після застосування – Національною поліцією не надається. З моменту створення Національної поліції і по 2018 рік при виконанні службових обов'язків отримали поранення 1197 поліцейських, з них 38 – в зоні проведення ООС. 24 працівники поліції загинули, з них чотири – у зоні ООС. Однак у США, згідно статистики Федерального Бюро Розслідувань, за 2017 рік 987 осіб було застрелено поліцейськими, 47 співробітників поліції загинуло при виконанні. Всі 987 випадків були визнані законними, чого не можна сказати про випадки вітчизняного досвіду.

Це проблема національного рівню. Кожен день співробітники Національної поліції ризикують життям, згідно звітів, нелегальної зброї у руках громадян все більшає – у той час правоохоронцям все складніше забезпечувати, перш за все, безпеку громадян та свою у нестійких ситуаціях. Одне за одним, рішення судів, що визнають дії поліцейського неправомірними знижують впевненість та рішучість поліцейського у скоєнні тої чи іншої дії, у нашому випадку застосуванні вогнепальної зброї.

На нашу думку, для навіювання більшої дієвості співробітникам, слід розширити статтю 46 Закону України «Про Національну поліцію», або ж взагалі її скасувати. Повертаючись до закордонної практики, у тих самих Сполучених Штатах Америки взагалі немає кодифікованого закону про застосування зброї, у подібній практиці користуються лише судовими прецедентами та наказами підписаними на рівні місцевого управління штату. Вперше таким наказом стало письмове керівництво щодо застосування сили та вогнепальної зброї, яке було видане шефом поліції Нью-Йорка у 1972 році. Не дивлячись на те, що його прикладу слідували більшість департаментів, загального правового стандарту застосування поліцією сили не існувало до середини 1980-х років. Найважливіше значення мало рішення суду по справі «Теннесі проти Гарнера» (1985), в якому суд визнав неконституційним законодавчо закріплену у багатьох штатах «правило злочинця що втікає», яке дозволяло поліцейському вдатися до користування вогнепальною зброєю по відношенню до неозброєного підозрюваного, який здійснює спробу втечі при затриманні. З того часу застосування крайньої міри силового примусу визнавалося законним та обумовленим лише в тому випадку, якщо були підстави вважати, що підозрюваний або його дії можуть істотно загрожувати життю чи здоров'ю співробітника поліції або інших. Наразі існує два національних стандарти застосування сили: заборона застосування вогнепальної зброї проти неозброєного підозрюваного, що втікає, і більш ширша заборона застосування будь-якої міри силового примусу без наявності на те об'єктивної необхідності.

Отже, з огляду на вищевикладене можна зробити наступний висновок: на сьогодні існує нагальна потреба у вдосконаленні наявної нормативної бази щодо застосування поліцейськими вогнепальної зброї як з урахуванням міжнародного досвіду (практики Європейського суду з прав людини, реалізації Конвенції ООН про основні принципи

застосування сили та вогнепальної зброї посадовими особами з підтримання правопорядку та ін.), так і виходячи з вітчизняних реалій.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (дата звернення: 05.04.2020).
2. Експертний розбір питання MAKARATZIS v. GREECE: ЄСПЛ щодо використання поліцейськими вогнепальної зброї для зупинки транспортного засобу. URL: <http://umdpl.info/police-experts.info/2016/07/19/makaratzis-v-greece-espl-schodo-vykorystannya-politseyskymy-vohnepalnoji-zbroji-dlya-zupynky-transportnoho-zasobu/> (дата звернення 05.04.2020).
3. Звіт про діяльність Державного бюро розслідувань за 2018 рік // Державне бюро розслідувань : сайт. URL: <https://dbr.gov.ua/report/zvit-pro-diyalnist-derzhavnogo-byuro-rozsliduvan-za-2018-rik> (дата звернення: 05.04.2020).
4. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 05.04.2020).
5. The Washington Post. URL: https://www.washingtonpost.com/graphics/2018/national/police-shootings-2018/?utm_term=.75c45443f413 (дата звернення: 05.04.2020).

Отримано 20.04.2020

УДК 349.2:351.74

СТУПЧЕНКО Є. Г.,

*курсант 1 курсу Луганського державного університету
внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка (м. Сєвєродонецьк)*

Науковий керівник:

Пилипенко В. В.,

*кандидат історичних наук, старший викладач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін Луганського державного університету
внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка (м. Сєвєродонецьк);*

 <https://orcid.org/0000-0002-2555-542X>

КОМПАРАТИВНИЙ АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ США Й УКРАЇНИ

Здійснено порівняльний аналіз особливостей фізичної підготовки поліцейських США та України. Зауважено суттєві відмінності у нормативних вимогах щодо виконання силових і бігових вправ американськими та українськими поліцейськими. Особлива увага приділена гендерній складовій фізичної підготовки правоохоронців США та України.

Ключові слова: фізична підготовка, Україна, США, нормативи, поліція.

Якісний рівень фізичної підготовки працівника правоохоронних органів посідає одне з центральних місць у навчанні майбутніх поліцейських. Оволодіння професійними навичками, у першу чергу спрямованими на фізичний розвиток, потребує постійного вдосконалення та взаємозв'язку між реальними вимогами щодо розвитку фізичних даних, з якими стикаються діючі працівники Національної поліції, та тими комплексами вправ, які засвоюють курсанти у вузах зі специфічними умовами навчання.

На сьогодні перед поліцейськими стоїть завдання не лише гарантувати правопорядок, але й надавати населенню послуги у сфері забезпечення публічної безпеки, охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, а також допомогу особам, які за цілої низки обставин її потребують [1]. Саме такі вимоги до працівника